

Από τον Πρόεδρο Ντίτερ Ούχτντορφ
Δεύτερο Σύμβουλο στην Πρώτη Προεδρία

Τελειώστε με τον πυρσό σας ακόμη αναμμένο

Στην Αρχαία Ελλάδα, οι δρομείς συμμετείχαν σε μία σκυταλοδρομία που ονομαζόταν *λαμπαδηδρομία*¹. Στον αγώνα, οι δρομείς κρατούσαν έναν πυρσό στο χέρι τους και τον περνούσαν στον επόμενο δρομέα μέχρις ότου ο τελευταίος δρομέας της ομάδας διέσχιζε τη γραμμή τερματισμού.

Το βραβείο δεν απενέμετο στην ομάδα η οποία έτρεχε ταχύτερα – απενέμετο στην πρώτη ομάδα που έφτανε στην γραμμή τερματισμού με τον πυρσό της ακόμη αναμμένο.

Υπάρχει ένα βαθυστόχαστο μάθημα εδώ, κάποιον που διδάχθηκε από τους αρχαίους και τους σύγχρονους προφήτες: αν και είναι σημαντικό να ξεκινούμε τον αγώνα, είναι ακόμη πιο σημαντικό να τελειώνουμε με τον πυρσό μας ακόμη αναμμένο.

Ο Σολομών Ξεκίνησε δυνατός

Ο μεγάλος Βασιλεύς Σολομών είναι παράδειγμα κάποιου που ξεκίνησε δυνατός. Όταν ήταν νέος, «αγάπησε τον Κύριο, περπατώντας στα προστάγματα του Δαβίδ του πατέρα του» (Α΄ Βασιλέων 3:3). Ο Θεός ευχαριστήθηκε με εκείνον και είπε: «Ζήτησέ μου τι να σου δώσω» (Α΄ Βασιλέων 3:5).

Αντί να ζητήσει πλούτη ή μακρά ζωή, ο Σολομών ζήτησε «νοήμονα καρδιά, για να κρίνω το λαό σου, για να διακρίνω ανάμεσα στο καλό και στο κακό» (Α΄ Βασιλέων 3:9).

Αυτό ευχαρίστησε τον Κύριο τόσο πολύ, ώστε ευλόγησε τον Σολομώντα όχι μόνο με σύνεση αλλά επίσης με πλούτη υπέρμετρα και μακρά ζωή.

Μολονότι ο Σολομών ήταν όντως πολύ συνετός και έκανε πολλά μεγάλα πράγματα, δεν τελείωσε δυνατός. Δυστυχώς αργότερα στη ζωή του «έπραξε πονηρά μπροστά στον Κύριο, και δεν πορεύτηκε ολοκληρωτικά πίσω από τον Κύριο» (Α΄ Βασιλέων 11:6).

Τελειώνοντας τον δικό μας αγώνα

Πόσες φορές έχουμε αρχίσει κάτι και δεν το τελειώσαμε; Δίαιτες; Προγράμματα άσκησης; Δεσμεύσεις να διαβάζουμε τις γραφές καθημερινώς; Αποφάσεις να είμαστε καλύτεροι μαθητές του Ιησού Χριστού;

Πόσο συχνά λαμβάνουμε αποφάσεις τον Ιανουάριο και τις ακολουθούμε με έντονη αποφασιστικότητα για μερικές ημέρες, μερικές εβδομάδες ή ακόμη και μερικούς μήνες μόνο για να διαπιστώσουμε ότι μέχρι τον Οκτώβριο η φλόγα της δέσμευσής μας γίνεται αδύνατη και άδεια;

Μια ημέρα είδα μία αστεία εικόνα ενός σκύλου ξαπλωμένου δίπλα σε ένα κομμάτι χαρτί που είχε κομματιάσει. Έγραφε: «Πιστοποιητικό εκπαιδύσεως υπακοής σκύλου».

Είμαστε σαν αυτόν μερικές φορές.

Έχουμε καλές προθέσεις. Ξεκινούμε δυνατοί. Θέλουμε να είμαστε ο καλύτερος εαυτός μας. Αλλά στο τέλος

αφήνουμε τις αποφάσεις μας κομματιασμένες, απορριμμένες και ξεχασμένες.

Είναι στη φύση του ανθρώπου να σκοντάφτει, να αποτυγχάνει και μερικές φορές να θέλει εγκαταλείψει τον αγώνα. Όμως ως μαθητές του Ιησού Χριστού έχουμε δεσμευθεί όχι μόνον να αρχίσουμε τον αγώνα αλλά επίσης να τον τελειώσουμε – και να τον τελειώσουμε με τον πυρσό μας να καίει ακόμη λαμπρά. Ο Σωτήρας υποσχέθηκε στους μαθητές Του: «Εκείνος, όμως, που θα έχει υπομείνει μέχρι τέλους θα σωθεί» (Κατά Ματθαίον 24:13).

Επιτρέψατέ μου να παραφράσω τι έχει υποσχεθεί ο Σωτήρας σήμερα: «Αν τηρ[ούμε] τις εντολές [Του] και ανθεξ[ουμε] μέχρι τέλους, θα έχ[ουμε] ζωή αιώνια, δώρο το οποίο είναι το ανώτερο από όλα τα δώρα του Θεού (βλέπε Δ&Δ 14:7. Βλέπε, επίσης, Νεφί Β΄ 31:20).

Το φως το οποίο ποτέ δεν σβήνει

Μερικές φορές αφού έχουμε σκοντάψει, αποτύχει ή ακόμη και εγκαταλείψει, αποθαρρυνόμαστε και πιστεύουμε ότι το φως μας έχει σβήσει και ο αγώνας μας έχει χαθεί. Όμως καταθέτω μαρτυρία ότι το Φως του Χριστού δεν μπορεί να σβήσει. Λάμπει στην πιο σκοτεινή νύκτα και θα φωτίσει ξανά την καρδιά μας εάν και μόνο προσκλίνουμε την καρδιά μας σε Εκείνον (βλέπε Α΄ Βασιλέων 8:58).

Ασχετα πόσο συχνά ή πόσο πολύ αποτυγχάνουμε, το Φως του Χριστού πάντοτε καίει λαμπρά. Και ακόμη και στην πιο βαθιά νύκτα αν προσπαθήσουμε απλώς να Τον ακολουθήσουμε, το φως Του θα απορροφήσει τις σκιές και θα αναζωπυρώσει την ψυχή μας.

Αυτός ο αγώνας της ιδιότητας του μαθητού δεν είναι αγώνισμα δρόμου ταχύτητας, είναι μαραθώνιος. Και δεν έχει καμία σημασία πόσο γρήγορα πηγαίνουμε. Στην πραγματικότητα, ο μόνος τρόπος που μπορούμε να χάσουμε τον αγώνα είναι με το να ενδώσουμε τελικώς ή να εγκαταλείψουμε.

Όσο συνεχίζουμε να ανερχόμαστε και να κινούμαστε προς τον Σωτήρα μας, κερδίζουμε τον αγώνα με τους πυρσούς μας να καίνε λαμπρά.

Επειδή ο πυρσός δεν είναι για εμάς ή για το τι κάνουμε.

Είναι για τον Σωτήρα του κόσμου.

Και είναι ένα Φως που δεν μπορεί ποτέ να εξασθενήσει. Και είναι ένα Φως το οποίο καταπίνει το σκότος,

θεραπεύει τις πληγές μας και λάμπει ακόμη και στο μέσον της πιο βαθιάς θλίψης και του απύθμενου σκότους.

Είναι ένα Φως το οποίο ξεπερνά την κατανόηση.

Είθε καθένας από εμάς να τελειώσει το μονοπάτι που έχει ξεκινήσει. Και με τη βοήθεια του Σωτήρος και Λυτρωτή μας, Ιησού Χριστού, θα τελειώσουμε περιχαρώς και με τους πυρσούς μας ακόμη αναμμένους.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

1. *Harpers Dictionary of Classical Antiquities* (1898), “Lampadromia,” www.perseus.tufts.edu/hopper. Ο Παυσανίας περιγράφει μία διαφορετική λαμπαδηδρομία στην οποία οι λαμπαδηδρόμοι, πιθανόν ένας από κάθε φυλή, δεν άγγιζαν τον πυρσό τους. Αλλά όπως στην *λαμπαδηδρομία*, ο νικητής ήταν ο πρώτος που θα έφτανε στο τέρμα του αγώνα με τον πυρσό του ακόμη αναμμένο.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΑΠΟ ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ

Σκεφτείτε να παροτρύνετε εκείνους που διδάσκετε να σκεφτούν πού βρίσκονται στον «αγώνα» τους για τη ζωή. Καίνε οι πυρσοί τους λαμπρά; Μπορείτε να διαβάσετε τη φράση που λέει ότι το Φως του Χριστού είναι «ένα Φως το οποίο καταπίνει το σκότος, θεραπεύει τις πληγές μας και λάμπει ακόμη και στο μέσον της πιο βαθιάς θλίψης και του απύθμενου σκότους». Μετά σκεφθείτε να συζητήσετε με εκείνους που διδάσκετε πώς το Φως του Χριστού έχει επηρεάσει τη ζωή τους στο παρελθόν και πώς επηρεάζει τη ζωή τους τώρα.

ΝΕΟΙ

Τροφοδοτήστε τον πυρσό σας: η δοκιμασία των 30 ημερών

Για τους νέους στην Εκκλησία με πολυάσχολη ζωή, μπορεί να είναι εύκολο να κολλήσουν στο τέλμα της ρουτίνας, ειδικά όσον αφορά σε πνευματικά πράγματα. Διαβάζουμε τις γραφές μας, προσευχόμαστε και λατρεύουμε με τον ίδιο τρόπο σχεδόν κάθε ημέρα και μετά αναρωτιόμαστε γιατί φαινόμαστε να είμαστε σε πνευματική κάμψη.

Ένας από τους καλύτερους τρόπους να κρατήσουμε τον πνευματικό μας πυρσό να καίει λαμπρά είναι να βεβαιωθούμε ότι έχουμε σημαντικές πνευματικές εμπειρίες. Αλλά αυτό είναι ευκολότερο στα λόγια παρά στις πράξεις, έτσι εδώ είναι μία πρόταση για να σας βοηθήσει να συνεχίσετε να αναπτύσσεσθε πνευματικά: Σκεφθείτε μία δραστηριότητα συσχετιζόμενη με το

Ευαγγέλιο που δεν έχετε κάνει ποτέ (ή που δεν την κάνετε σχεδόν ποτέ) και δεσμευθείτε να την κάνετε κάθε ημέρα για ένα μήνα. Μπορείτε να αρχίσετε με μικρές, επειδή θα διαπιστώσετε ότι είναι πιο εύκολο να κάνετε μικρές αλλαγές που θα εξελιχθούν σε μακροχρόνιες αλλαγές. Το να κάνουμε πνευματικά πράγματα που δεν είμαστε συνηθισμένοι να κάνουμε ενδέχεται να απαιτήσει περισσότερη πίστη και προσπάθεια από την πλευρά μας, αλλά όταν τα κάνουμε, προσκαλούμε το Άγιο Πνεύμα να είναι μαζί μας και δείχνουμε μεγαλύτερη πίστη στον Επουράνιο Πατέρα και επιθυμία να πλησιάσουμε πιο κοντά σε Εκείνον. Ιδού μερικές ιδέες για να αρχίσετε:

- Βάλτε στόχο να λέτε τις προσευχές πρωί και βράδυ. Προσπαθήστε να προσεύχεσθε δυνατά.
- Σηκωθείτε 15 λεπτά νωρίτερα και διαβάστε τις γραφές σας πριν από το σχολείο.
- Διαβάστε περασμένες ομιλίες της γενικής συνέλευσης.
- Αναρτήστε μία γραφή από το Βιβλίο του Μόρμον στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.
- Ακούστε ύμνους ή μουσική της Εκκλησίας αντί για την κανονική σας μουσική.

ΠΑΙΔΙΑ

Κάντε τον πυρσό σας πιο λαμπρό

Πριν από πολύ καιρό στην Ελλάδα, υπήρχε ένας αγώνας όπου οι δρομείς κρατούσαν αναμμένους πυρσούς. Οιοσδήποτε έτρεχε όλο τον αγώνα με τον πυρσό ακόμη αναμμένο ήταν ο νικητής. Ο Πρόεδρος Ούχτντορφ λέει ότι η ζωή είναι σαν αυτόν τον αγώνα. Ο πυρσός που κρατούμε είναι το Φως του Χριστού. Όταν προσπαθούμε να είμαστε σαν τον Ιησού Χριστό, κάνουμε τους πυρσούς μας να καίνε πιο λαμπρά.

Ποια πράγματα μπορείτε να κάνετε για να είσθε σαν τον Ιησού και να κάνετε τον πυρσό λαμπρότερο; Επιλέξτε από τον κατάλογο κατωτέρω:

Χαμογελάστε ή χαιρετήστε κάποιον που φαίνεται μόνος
Μείνετε θυμωμένος με κάποιον
Φροντίστε το σώμα σας
Κοροϊδέψτε τον αδελφό ή την αδελφή σας
Υπακούστε στον προφήτη
Εγκαταλείψτε όταν κάνετε λάθος
Βοηθήστε κάποιον

Θεία στοιχεία χαρακτήρα του Ιησού Χριστού: Γεμάτες με χριστιανική αγάπη

Πίστη, Οικογένεια, Ανακούφιση

Με προσευχή μελετήστε αυτό το υλικό και ζητήστε να γνωρίσετε τι να αναφέρετε. Πώς η κατανόηση των θείων στοιχείων χαρακτήρα του Σωτήρος θα αυξήσει την πίστη σας σε Εκείνον και θα ευλογήσει εκείνες για τις οποίες είστε υπεύθυνες μέσω της επίσκεψης διδασκαλισσών; Για περισσότερες πληροφορίες, πηγαίnete στο reliefsociety.lds.org.

Αυτό είναι μέρος μίας σειράς μηνυμάτων επισκεπτριών διδασκαλισσών που αναδεικνύει τα στοιχεία χαρακτήρα του Σωτήρος.

Οδηγός των γραφών προσδιορίζει την χριστιανική αγάπη ως «το ανώτερο, ευγενικότερο, δυνατότερο είδος αγάπης» («χριστιανική αγάπη»). Είναι η αγνή αγάπη του Ιησού Χριστού. Καθώς μαθαίνουμε για τον Ιησού Χριστό και προσπαθούμε να γίνουμε σαν και Εκείνον, θα αρχίσουμε να αισθανόμαστε την αγνή αγάπη Του στη ζωή μας και θα παροτρυνόμαστε να αγαπούμε και να υπηρετούμε άλλους όπως θα έκανε Εκείνος. «Χριστιανική αγάπη είναι να έχουμε υπομονή με κάποιον που μας απογοήτευσε» είπε ο Πρόεδρος Τόμας Μόνσον. «Είναι το να ανθιστάμεθα στην παρόρμηση να προσβαλλόμαστε εύκολα. Είναι η αποδοχή αδυναμιών και μειονεκτημάτων. Είναι η αποδοχή των ανθρώπων όπως όντως είναι. Είναι το να κοιτάξουμε πέραν των σωματικών εμφανίσεων σε χαρακτηριστικά που δεν θα ξεθωριάσουν με τον χρόνο. Είναι το να ανθιστάμεθα στην παρόρμηση να κατηγοριοποιούμε τους άλλους»¹.

Στο Βιβλίο του Μόρμον μαθαίνουμε την μεγάλη αλήθεια ότι: «προσευχ[όμαστε] στον Πατέρα με όλη τη δύναμη της καρδιάς, ότι

εί[μαστε] γεμάτοι με την αγάπη αυτήν που εκείνος έχει απονείμει σε όλους όσοι είναι ειλικρινείς οπαδοί του Υιού Του, Ιησού Χριστού, ώστε να γίν[ουμε] γιοι [και κόρες] του Θεού, ώστε όταν παρουσιαστεί να είμαστε σαν αυτόν, γιατί θα τον ιδούμε όπως είναι, ώστε να μπορούμε να έχουμε αυτήν την ελπίδα, ώστε να μπορούμε να εξαγνιστούμε ακριβώς όπως είναι και εκείνος αγνός» (Μορόνι 7:48).

Επιπρόσθετες γραφές

Κατά Ιωάννην 13:34-35, Προς Κορινθίους Α΄ 13:1-13, Νεφί Α΄ 11:21-23, Εθέρ 12:33-34

Από την Ιστορία μας

«Μια αδελφή η οποία είχε προσφάτως χηρέψει ήταν ευγνώμων για τις επισκέπτριες διδασκάλισσες οι οποίες πενθούσαν μαζί της και την παρηγορούσαν. Έγραψε: “Ήμουν σε απεγνωσμένη ανάγκη για κάποιον που θα μπορούσα να προσεγγίσω, για κάποιον που θα με άκουγε. ...Και άκουσαν. Με παρηγόρησαν. Έκλαψαν μαζί μου. Και με αγάλιασαν... και με βοήθησαν από τη βαθιά απόγνωση και κατάθλιψη εκείνων των πρώτων μηνών μοναξιάς”.

»Μία άλλη γυναίκα συνόψισε τα συναισθήματά της, όταν ήταν η αποδέκτης αληθινής χριστιανικής αγάπης από μία επισκέπτρια

διδασκάλισσα: “Γνώριζα ότι ήμουν κάτι παραπάνω από ένας απλός αριθμός στο βιβλίο των αρχείων για εκείνη να επισκεφθεί. Γνώριζα ότι ενδιαφερόταν για εμένα”².

Όπως αυτές οι αδελφές, πολλές Αγίες των Τελευταίων Ημερών σε όλον τον κόσμο μπορούν να καταθέσουν μαρτυρία για την αλήθεια αυτής της δήλωσης από τον Πρόεδρο Μπόιντ Πάκερ (1924-2015), Πρόεδρο της Απαρτίας των Δώδεκα Αποστόλων: «Πόσο παρήγορο είναι να γνωρίζουμε ότι ανεξαρτήτως πού [μία οικογένεια μπορεί] να πάει, μία οικογένεια της Εκκλησίας την περιμένει. Από τη στιγμή που φτάνουν, εκείνος ανήκει στην απαρτία της ιεροσύνης και εκείνη ανήκει στην Ανακουφιστική Εταιρεία»³.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Τόμας Μόνσον, «Η χριστιανική αγάπη δεν αποτυγχάνει ποτέ», *Λιαχόνα*, Νοε. 2010, 124.
2. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 119-120.
3. *Daughters in My Kingdom*, 87.

Σκεφθείτε αυτό

Πώς είναι ο Χριστός το τέλει παράδειγμά μας χριστιανικής αγάπης;